

KONDOR VILMOS

***A MÁSIK
SZÁRNYSEGÉD***

Open Books

1.

A kormányzó háttal állt nekem, kezeit összekulcsolta a háta mögött, és tisztán láttam, hogy a jobb kézfeje remeg. A hatalmas franciaablakon nézett ki a Krisztina körútra, ám kétlem, hogy látott volna bármit is a forgalomból.

Mialatt torkomban dobogó szívvel vártam, hogy megszólaljon, egyre apám szavai visszhangoztak bennem: „Fiam, az egyenruhádon és a becsületeden soha nem eshet folt. Soha.” Az egyenruhám most is fess volt, mint mindig, de a becsületemről ugyanez nem volt elmondható.

Amint a kormányzó lassan hátrapillantott, még jobban kihúztam magam, bár se kedvem, se okom nem volt arra, hogy szálfegyenesen álljak.

– Mi történt? – kérdezte Horthy olyan halkán, hogy alig hallottam, de nem is kellett hallanom, tudtam, hogy mit kérdez. Azt, amit egy apa ebben a helyzetben kérdezhet.

– A fiát, főméltóságú uram, a fiát... – hallgattam el egy pillanatra, mert nem tudtam, hogyan mondjam el neki azt, amit el kellett mondanom. Annak ellenére nem ment, hogy többször gyakoroltam magamban, mit és hogyan fogok mondani. – A fiát, Nickyt...

– *Miklós a neve!* – rivallt rám a kormányzó úgy, hogy a többiek is összerendeztek, mert nagyon ritkán emelte csak fel a hangját. Nagyon ritkán.

Most azonban felemelte, majd olyan gyorsan pördült meg, hogy a kávéscsészéjéből egy csöpp a szőnyegre hullott.

– Elnézést, főméltóságú uram – nyögtem, mert valójában nem tudtam, hogyan lehet ezt elmondani, gyakorolhattam magamban eleget. A Ludovikán mindenre megtanítottak, erre azonban nem. A fronton mindenre felkészítettek, erre azonban nem. – A fiát, főméltóságú uram, Miklóst, elrabolták – közöltem végül hangosan, egyszerűen és jól érthetően. Nem kellett cifráznom; pontosan ez történt.

Horthy nem felelt. Lassan letette a mellette álló kis asztalkára a kávéscsészéjét. A Zsolnay remegve koccant a csészealjhoz. A kormányzó rám emelte tekintetét, majd úgy rivallt rám, mint Somogyi tanár úr a negyedik bében, amikor sokadjára sem csináltam meg a gyökvonásokkal kapcsolatos algebra-házifeladatomat.

– *Hogyhogy elrabolták?*

És ahogy akkor, a negyedik bében, úgy most is megfeszültem, de válaszolni nem tudtam, mert a kormányzó megint az ablak felé fordult, megfogta a függönyt, és akkor sem tudta volna titkolni, hogy remeg a keze, ha akarja. A brokátfüggöny lassan, kísértetiesen követte keze remegését.

– Nickyt elrabolták... – ismételte halkán motyogva.

– Nickyt el...

Nekem is fenntartásaim voltak ezzel a reggeli találkozóval kapcsolatban, ahogy másoknak is, de erre nem számítottam, nem számíthattam, pedig mindenre fel voltam készülve. És ha mi nem számítottunk rá, hogyan számíthatott volna rá a kormányzó? Amint reggel áthajtottunk az Erzsébet hídon, gondolatban mindenre felkészültem, arra azonban nem lehetett, hogy egy

csapat német katona töri ránk az ajtót az Eskü téren, és fegyvert rántanak ránk.

A kormányzó megfordult, lassan odament az íróasztala előtt álló, magas hátú foteljához, és a karfába kapaszkodva leült. Miután pár pillanatig bámulta az oroszlánlábás dohányzóasztalon heverő bronz cigaret-takínálót, rám emelte a tekintetét. A szeme vörös volt, a levegőt azonban nyugodtan szedte, csak az arca nyúlt meg nagyon. Augusztus vége óta szolgáltam őt, amikor is az egyik szárnysegédje lettem. Azóta egyre többször láttam sokkal öregebbnek a koránál, de ezzel mind így voltunk, akik az iroda munkáját segítettük. Az irodát pedig Nicky vezette.

A kormányzó beesett vállal, ölébe ejtett kézzel ült a fotelban, pontosan úgy, ahogy a nagyapám szokott, aki a krími háborúban túl közel állt az ágyúhoz, és rosszabb napjain nemhogy nem hallott, de nem is nagyon tudta, hogy hol van. Megköszörültem a torkom, mert nem tudtam, hogy a kormányzó mit akar tenni: hallgatni vagy inkább a részleteket hallani. A hangra felkapta a fejét, és bosszúsán, kurtán mordult rám.

– Mondja már, mi történt, hadnagy! – intett türelmetlenül. – Mire vár?

Tapsra? Engedélyre? Parancsra? Sült galambra?

– Igenis, főméltóságú uram. – Kezemet szorosan a hátam mögött tartottam, bal kezemmel átfogtam a jobb csuklómát, sapkámat a hónom alá szorítottam, és sorolni kezdtem, hogy mi történt. Egy percre sem kellett megállnom gondolkodni, mert amikor fél órája kocsiba vágtam magam, és a Vár felé indultam csikorgó kerekekkel, a legapróbb részleteket is rögzítettem

magamban, hiszen tudtam, hogy nemcsak közvetlen felettesemnek, Tost Gyula alezredesnek kell beszámolnom, hanem magának a kormányzónak is.

– Reggel fél kilenckor ültünk autóba a főbejárat előtt – böktém a fejemmel hátra, a palota főbejárata felé. – A testőrség parancsnokának utasítása értelmében az egyik autót én vezettem, és egy testőr meg főméltóságú uram fia ült benne, a másik autóban pedig három testőr utazott. Lassan tudtunk csak legurulni a Várból a köd miatt... – Kinéztem az ablakon, de a ködnek nyoma sem volt már, ahogy büszkeségemnek sem nagyon.

2.

Amikor két órával korábban Tost Gyula alezredes, a kormányzó másik szárnysegédje lekísért a lépcsőn a járó motorral várakozó Mercedeshez, nem álltam meg, hogy vissza ne forduljak.

– Alezredes úr, nem hiszem, hogy jó ötlet ez a találkozó ezzel a dr. Wolffal.

– Az nem a maga feladata, hadnagy, hogy az iroda ötleteit minősítse – felelte Tost alezredes, és amint megrebbent a jobb szemhéja, tudtam, hogy csak azt ismétli, amit mondania kell.

– Igenis.

– A maga feladata az, hogy biztosítsa Nicky testi épességét. Semmi más.

Félreálltam, mert az ajtóban megjelent a kormányzó fia. Járása most különösen bizonytalannak látszott. Egy

régi balesete miatt a lábát úgy tartotta, mintha minden pillanatban ki akarna fordulni, arca merev volt, és nem szólt semmit, csak elment mellettünk, majd beült a Mercedesbe. A másik autóban, egy sötétkék Opelben, már ott ült a testőrség három tagja, én pedig fejembe csaptam a sapkámot, tisztelegtem Tost alezredesnek, és beültem a Mercedes kormányra mögé. A kocsi lassan, lomhán, szinte vonakodva indult el. Nem csoda, hiszen a W230-as karosszériája páncélozott, a motor teljesítményét azonban nem növelték meg, így nemcsak lassan indult, de lassan is gyorsult, lomhán haladt és komótosan állt meg, ennek ellenére én szerettem az autót. Nicky igényeinek megfelelően alakították ki a belsejét, amiért én kifejezetten hálás voltam, mert a bőrülést például soha nem szerettem.

Hallottam, hogy mutatójával idegesen kapargatja az ülését borító francia vásznat, és ugyan Tost alezredes a lelkemre kötötte, hogy ne zaklassam a kérdéseimmel, mégis odafordultam hozzá.

– Ki tud a találkozóról, uram?

– Miért kérdi? – Nicky a balesete óta rövid mondatokban beszélt, ami nekem eleinte fel sem tűnt, hiszen ritkán voltak körülöttem szószátyár emberek.

– Uram, valamiért úgy érzem, hogy nincs minden rendben ezzel a megbeszéléssel.

– Bornemisszában kétkedik?

Nem, nem Bornemissza Félixben kételkedtem, aki a Magyar Folyam- és Tengerhajózási Társaság elnökeként egymaga többet tett a fegyverszünetért a szovjettal, mint a parlament két háza együttvéve. Ezt a találkozót is Bornemissza szervezte, de nekem nem vele szemben